

ním. Zavřel oči. Minulost a budoucnost přestaly existovat. Žádné trápení a žádné strachy. Jenom tahle chvíle. Všechno ztichlo a na tváři se mu objevil lehký úsměv. Už věděl. Byl si jist, že našel odpověď. Konečné řešení. Naposledy se zhluboka nadechl.

V tu chvíli zaslechl podivný zvuk. Zpočátku nedovedl rozpoznat, co to je, ale po pár sekundách poznal blížící se automobil. Když se vyřítit ze zatáčky, doufal, že pouze projede kolem. Vůz však prudce začal brzdit a hlučně zastavil na šterkové ploše u silnice. Instinktivně poodstoupil od okraje do bezpečné vzdálenosti. Ukryl se za hustými větvemi pinie. V autě spatřil dvě osoby. Dobře viděl tváře osvětlené palubní deskou. Muž za volantem a vedle sedící žena vzrušeně gestikulovali. Slyšel tlumené hlasy a bylo mu jasné, že je svědkem velmi dramatické chvíle.

Hádka nabývala na síle. Tiborovi začala být zima. Byl celý promočený a nejradši by se vrátil do svého auta. To by však znamenalo vylézt ze svého úkrytu a riskovat, že by mohl být spatřen. Z celé té situace se cítil trapně. Najednou jasně uslyšel muže v autě, který zařval: „Vypadni, okamžitě vypadni!“ V další sekundě se otevřely dveře auta, z nichž razantně vystoupila žena a vši silou jimi práskla.

„Ještě sis tu něco zapomněla.“

Uslyšel Tibor a vzápětí vyletěla z auta ven kabelka. Její obsah se rozsypal na zemi. Automobil se rozjel a od kol mu odlétaly kameny.

„Kreténe!“ stačila ještě zakřičet za vzdalujícími se koncovými světly. Po chvíli bylo zase ticho a tma. Jen šumění deště dokreslovalo absurdnost celé situace.

Tibor se krčil ve tmě za větvemi a nevěděl, co má udělat. Pozoroval siluetu ženy, která se bezradně rozhlížela kolem. Její dlouhé vlasy již byly celé zmáčené stejně jako její šaty, které jí

přilnuly k tělu. V ruce svírala řemínek dámské kabelky, která teď bezvládně visela podél jejích nohou. Byla štíhlá a tipoval jí necelých třicet let. Náhle padla na kolena a propukla v pláč. Byl to hysterický pláč ženy opuštěné v chladné a temné noci. Kdesi v dáli matně svítla města u pobřeží. I pro Tibora by těch asi deset kilometrů dojít v dešti pěšky bylo dost, natož pro ženu obutou pouze v lodičkách. Trapnost této chvíle gradovala a Tibor cítil, že bude muset jednat.

Náhle však pocítil strach, že bude muset vysvětlovat někomu cizímu, proč se tady v noci schovává. Tušil, že je to iracionální úvaha, vždyť v neobyčejné situaci tu byli oba. Vůbec se mu do toho nechtělo. Nejradši by někam utekl. A tak dál mohl schovaný v křoví. Přál si, aby kolem jelo nějaké auto, které by ženu svezlo. Ale nikdo nejel. Žena již přestávala vzlykat. Seděla na mokré zemi a evidentně se už dávala dohromady. Sundala si lodičky a chystala se vyrazit k pobřeží na boso. Tibor to už déle nesnesl. Drkotal zuby a bylo mu hanba. Překonal se a pomalu vystoupil ze svého úkrytu. Ač byl už asi 20 metrů od ní, stále ho zatím nezpозorovala. Náhle zvedla zrak, v jejích očích spatřil hrůzu a paniku.

„Aááááá!“ zaječela a sedíc zahrabala rukou v mokré hlíně, když se pokusila couvnout. Její jekot protnul noční ticho.

Tibor se zastavil a omluvně na ni vyhrkl:

„Počkej, počkej! Neboj se, nic ti neudělám.“

Přestala křičet, ale obavy v jejích očích zůstaly. Nedivil se. Asi by taky měl obavy, kdyby se před ním náhle zjevil promáčený a neholený muž uprostřed noci.

„Ahoj, já jsem Tibor, můžu ti nějak pomoci?“ promluvil k ní.

Nevěřícímě na něj zírala a pomalu se zvedala ze země. Neodpověděla.

„Opravdu, neboj se,“ zopakoval a snažil se tvářit co nejvlídněji.